

Sygn. akt V KZ 1/23

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **S. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 lutego 2023 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 18 listopada 2022 r., sygn. akt V WKK 57/22

odmawiającego przyjęcia osobistej kasacji skazanego od prawomocnego wyroku

tego Sądu z dnia 8 sierpnia 2022 r., sygn. akt V Ka 936/21,

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia osobistej kasacji skazanego S. W. od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 8 sierpnia 2022 r., sygn. akt V Ka 936/21, ze względu na nieuzupełnienie w terminie braku formalnego poprzez złożenie kasacji sporządzonej i podpisanej przez obrońcę będącego adwokatem lub radcą prawnym.

W osobistym zażaleniu skazany nie podniósł zarzutów bezpośrednio związanych z przedmiotowym zarządzeniem. Z wywodów zażalenia wynikało, że S. W. czuje się ogólnie pokrzywdzony przez orzekających w jego sprawie sędziów Sądu Rejonowego w Łowiczu oraz Sądu Okręgowego w Łodzi. Ponadto skazany

przedstawił własną interpretację wiarygodności osobowego materiału dowodowego, jak i przebiegu postępowania co do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się niezasadne.

Na samym wstępie, dla porządku stwierdzić należało, że przedmiotem niniejszego postępowania była wyłącznie ocena prawidłowości odmowy przyjęcia osobistej kasacji skazanego z 5.10.2022 r. Postępowanie to miało charakter odrębny i niezależny od procedowania związanego z przyznaniem S. W. na jego wniosek obrońcy z urzędu, celem zbadania podstaw prawnych do wystąpienia z kasacją od wyroku Sądu odwoławczego, który to obrońca nie stwierdził zresztą podstaw do wniesienia kasacji wobec wymierzenia skazanemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Uwzględniając treść zażalenia i kierując się dyspozycją art. 16 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy za celowe uznał wyjaśnienie skarżącemu, że kasacja stanowi nadzwyczajny, ściśle sformalizowany środek zaskarżenia a jego rolą jest eliminacja z porządku prawnego orzeczeń zapadłych z rażącym naruszeniem prawa materialnego lub procesowego (art. 523 § 1 k.p.k.). Postępowanie przed Sądem Najwyższym nie stanowi kontynuacji postępowania przed sądami powszechnymi i Sąd ten nie jest tzw. „sądem trzeciej instancji”. W toku postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy nie jest również uprawniony do weryfikacji prawidłowości ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego kasacją wyroku, a wyłącznie tego, czy jest on obarczony wspomnianymi wyżej, rażącymi naruszeniami prawa. Taka sytuacja nie jest tożsama z tym, że dane orzeczenie nie odpowiada oczekiwaniom strony postępowania.

Z tych względów kasacja stanowi instrument, do którego sporządzenia wymagane są wysokie kwalifikacje prawnicze i – z woli ustawodawcy – jest objęta tzw. formalnym przymusem adwokacko-radcowskim. Jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (art. 526 § 2 k.p.k.). Nie jest możliwe samodzielne sporządzenie i wniesienie kasacji

przez skazanego (chyba że sam jest on adwokatem bądź radcą prawnym, ale taki przypadek w niniejszej sprawie nie zachodził).

Bezspornie kasacja, jaką S. W. wniósł w dniu 5 października 2022 r. nie czyniła zadość wynikającemu z art. 526 § 2 k.p.k. wymogowi polegającemu na sporządzeniu jej przez obrońcę będącego adwokatem lub radcą prawnym. Nie ulega również wątpliwości, że skazany – wezwany do uzupełnienia wspomnianego braku formalnego – nie uczynił tego we wskazanym terminie. Dlatego zasadnie odmówiono przyjęcia kasacji sporządzonej osobiście przez skazanego.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.